

FÉLÚTON
 AZ ELSŐ MONDATOKTÓL A VERSIG
 FEHÉR FERENC

Zobnatica, 1974. febr. 4. H.

Zobnatica, 1974. febr. 7. H. H.

Anyamire félóráig
 Anyamire uteme kelle
 Kénele, ill. ~~es~~ ~~széles~~
 a dülkés,
 dülkés ~~széles~~ (futva) megje
 =

Anyamire félóráig, mégis megvesz a szíve,

1974. febr. 6.

Koromatískir vellenámskeifjil list. febrúari vörðfangl

1974. febr. 6. hunda

Koromatískir ráðgjafi hörd caak a líki verðfang

Telátur Telítur

eg gefið ⁱⁿ til þess a birtíð af...

af hie tette

af lídip a rímskeró afíal:

þá, líníngin, avar a félis félí
híak!

af ef ⁱⁿ aq, ggríola tíj a tíj
afíal afíal
birtíð afíal

þegar á, þá líníngin avar a híak,
a rímskeró, a hólup-líak!
(afíal)

Lupa

~~afíal afíal~~

afíal afíal afíal afíal

afíal afíal afíal afíal afíal

Anyámtól felőrányira,
mégis önmagamba URSZOLÉ
napjában átként szűcs a
korona-fatűtő-ete.

vesz ragásák ragadnak.

1974. febr. 6.

Anjant'ie p'ed'at'nyira... Más hatmadik napja, hogy
 semmi más meghalászás nem jut eszembe,
 itt is most; és a két hétes vöröslé hűvel egyen
 j'ed'at'nyira, S ez, na este j'öken rá,
 hogy a farka kúsz megjelölésbe kerültek
 laposán be ismét a epidémia a állapott, hogy
 azt hiszem, résen lehes, eniből, és módosítan,
 a meghalászás mindent ~~fennt~~, eleuro
 társ, j'ed'at'nyira nekem jól megantón a
 látat, előtérbe lépve figyelmen kívül,
 hogy a tájban nagyon is benne vagyok,
 de lám, kúlsó ~~re~~ tájban csaltan
 utamra kapón meg / az veszélyes
 megelõzést megívom, hogy a mellkas
 állapott j'ed'at'nyira kerültek, a pontonj
 meghalászás kitével; na partip egyenes,
 hogy ha azal kordem: nagyon megantón
 e'gyre — lejegyzés ~~g~~ meghalászás
 atom keleten és idő p'ed'at'nyira...

ANYÁMTÓL FÉLÓRÁNYIRA

„Anyámtól félórányira . . .” Már harmadik napja hurcolom itt magamban ez a két szót

HOL VAGYOK

A színek és arányok Krisztus arcú ácsai közt
 Szorgosan alapozó festők szívesen fogadott
 Társaként élek itt a művésztelepi házban
 Már harmadik napja hallom szobámban
 Ahogy néha találgatják hol vagyok
 Anyámtól félórányira – mondanám nekik
 De csak a szándékolt vers eredőjeként
 S füzetembe jegyzem le századszor a két szót
 Mert semmi más meghatározás nem jut eszembe
 Az itt és most igényével szólni arról hogy hol vagyok
 Pedig nem véletlenül huzgálom át a vonzatos
 Két szót; én nem állapotot szeretnék jelölni
 Hanem csak kiindulási pontot, helyzetet,
 S azt is módszeresen, tárgyilagosan, ahogy
 A biztos megközelítés kívánja annyi kín után
 Épp ezért hiszem hogy nem anyámtól félórányira
 Hanem a Titkoktól negyvenhat évnnyire járok
 S e távolodás fölismerése nélkül nincs közelítés . . .

Hogy mivégre születtem ötödik gyerekként
 Azt megválaszolhatom talán az életemmel

Zobn.

A belső építkezés Krisztus arcú ácsai közt
 Szorgosan alapozó festők szívesen fogadott
 Társaként élek itt a művésztelepi házban
 Már harmadik napja hallom szobámban
 Ahogy találgatják néha hol vagyok
 Anyámtól félórányira! – mondanám nekik
 De csak a szándékolt vers eredőjeként

S füzetembe jegyzem le most is a két szót
 Mert semmi más meghatározás nem jut eszembe
 Az itt és most igényével szólni arról, hogy
 Hol vagyok; nem állapotot szeretnék jelölni
 Hanem kiindulási pontot, helyzetet
 S azt is módszeresen, tárgyilagosan, ahogy
 A

A belső építkezés Krisztus arcú ácsai közt,
 Szorgosan alapozó festők vándortársaként
 Élek itt a Völgyben, ahol koronafatüskék
 Rácsai közt csak ez a februári verőfény
 Talál el hozzám, csöndes rejtőzködőhöz,
 S míg gyöngé szél veri ablakomat, hallom
 Ecsetjük hars neszezését, a gyermeki
 Dudoraszást, önfeledt füttyörészést,
 Majd olykor a jóleső kérdést, hogy hol vagyok én . . .
 „Anyámtól félórányira” mondanám nekik ekkor.
 De csak a szándékolt vers eredője marad,
 S füzetembe kerül a két szó, nehezezként,
 Mert semmi jobb meghatározás nem jut eszembe,
 Az itt és most igényével körülírni a helyzetemet;

2)

De ez sem igaz: áthuzgálom a vonzatos
 Két szót, mert most nem állapotot jelölök,
 Kiindulási pontot csupán, azt is módszeresen,
 Ahogy a biztos megközelítés kívánja annyi kín után . . .
 Anyámtól félórányira, vagy negyvenhat évnire?
 A távolodás fölismerése nélkül nincs közelítés.

Hüvelykemmél nem mérhetem a vélt felezőt,
 Megtoldom hát a világot önmagammal;
 Hogy a fölösleget aztán úgy vegyem el,
 Okosan hunyorítva, s talán jogosan,
 Ahogy apám csapdosta egykor a gallyat . . .
 Nem szóltál még, csak mondani akartad –

3)

Biztatom magamban a rügyező kételyt;

A belső építkezés

*„Nè pinger nè scolpir fia più che queti . . .”
(Michelangelo Buonarroti: Sonetto 114.)*

FÉLÚTON

Napok óta csak ez a seregtelen rostokolás,
Látásnyira ismét a múlttól – az a sok töpe ház!
Csak ez a visszatántorító, langy közelség-látszat,
Amit képeslapon messzi jóbarátnak ajánlhatsz,
S aztán tovább. Hogy itt jártál, jeltelen marad,
Mint bármely avar sír a lankás táj alatt . . .

A belső építkezés Krisztus-arcú ácsai közt,
Szorgosan alapozó festők vándortársaként
Élek itt a völgyben, ahol koronafatüskék
Rácsai közt csak ez a februári verőfény
Talál el hozzám, tétlen vesztegelőhöz,
Majd eszméltető szél veri ablakomat.
Ecsetjük hars neszezését figyelem,
A gyermeki dudorászást, füttyörészést,
Most meg épp tanakodnak, hogy hol vagyok én . . .

„Anyámtól félórányira”, mondanám nekik önként,
De csak a szándékolt vers eredője marad,
Füzetembe kerül a két szó – nehezekként,
Mert semmi jobb megjelölés nem jut eszembe,
Az itt és most igényével körülírni helyzetemet.
De ez sem igaz: áthúzgálom a vonzatos szavakat,
Mert félutamon, ez egyszer, nem állapotot jelölök,
Kiindulási pontot csupán, s azt is tévetegen;
Út és cél vonalán ez a biztos megközelítés . . .
Anyámtól félórányira, vagy negyvenhat évnnyire?
A távolodás fölismerése nélkül nincs közelítés.

Feleút? Hüvelykemmél nem mérhetem a vélt felezőt,
 Önmagammal toldom meg hát a világot,
 Hogy aztán a fölösleget úgy vegyem el, mint ők:
 Befelé hunyorítva, ha belenyekken is a mérleg.

Úgy hordom itt már napok óta a tájat,
 Mint bensejét a fölhasított állat;
 Hozzám nőve, mégis kívül önmagamon.
 Az út ez hát: egyhelyben-pergés,
 Orral döfködött seb, visszatüremlés,
 Félúttalan száguldva-vesztegelés . . .
 „Anyámtól félórányra!”, makogom már,
 Ahogy taknya közt ráng a bevert száj,
 S ehhez nincs mellébeszélő párhuzamom.

És most lássuk azt az önmagunkkal-toldást,
 Az agy eresztékeiben az okos lebontást –
 Negyvenhat évnyre minden más eredőtől.

Koronafatüske rácsain túl ott a világ.
 S ez már állapot – vállalom, mint a csigák
 A mézskólerakódást, a tekervény rendjét,
 Vagy a tapogatókon mért veszedelmet,
 De csak a hurcolt házzal mérhető hazát . . .

Ki mondja meg, hogy innen van-e szebb tovább?

7 Nap, 974. III. 28.

FÉLÚTON

„Nè pingere nè scolpire fia più che quieti . . .”
 (Michelangelo Buonarroti: Sonetto 114.)

Napok óta csak ez a seregtelen rostokolás,
 Látásnyira ismét a múlttól – az a sok töpe ház!
 Csak ez a visszatántorító, langy közelség-látszat,
 Amit képeslapon messzi jóbarátnak ajánlhatsz,
 S aztán tovább. Hogy itt jártál, jeltelen marad,
 Mint bármely avar sír a lankás táj alatt . . .

A belső építkezés Krisztus-arcú ácsai közt,
Szorgosan alapozó festők vándortársaként
Élek itt a völgyben, ahol koronafatüskék
Rácsai közt csupán a februári verőfény
Talál el hozzám, tétlen vesztegelőhöz,
Majd eszméltető szél veri ablakomat.
Ecsetjük hars neszezését figyelem,
A gyermeki dudorászást, füttyörészést,
Most meg épp tanakodnak, hogy hol vagyok én . . .

„Anyámtól félórányira”, mondanám nekik önként,
De csak a szándékolt vers eredője marad –
Füzetembe kerül a két szó, nehezezzé, kék,
Mert semmi jobb megjelölés nem jut eszembe,
Az itt és most igényével körülírni helyzetemet.
De ez sem igaz: áthúzgálom a vonzatos szavakat,
Mert félutamon, ez egyszer, nem állapotot jelölök,
Kiindulási pontot csupán, s azt is tévetegen;

Út és cél vonalán ez a biztos megközelítés.
Anyámtól félórányira, vagy negyvenhat évnnyire?
A távolodás fölismerése nélkül nincs közelítés.

Feleút? Hüvelykemmél nem mérhetem a vélt felezőt,
Önmagammal toldom meg hát a világot,
Hogy aztán a fölösleget úgy vegyem el, mint ők:
Befelé hunyorítva, ha belenyekken is a mérleg.

Úgy hordom itt már napok óta a tájat,
Mint bensejét a fölhasított állat;
Hozzám nőve, mégis kívül önmagamon.
Az út ez hát: egyhelyben-pergés,
Orral döfködött seb, visszatüremelés,
Félúttalan száguldva-veszteglés . . .
„Anyámtól félórányira!”, makogom már,
Ahogy taknya közt ráng a bevert száj,
S ehhez nincs mellébeszélő párhuzamom.

És most lássuk azt az önmagunkkal-toldást,
Az agy eresztékeiben az okos lebontást –
Negyvenhat évnnyire minden más eredőtől.

Koronafatüske rácsain túl ott a világ.
S ez már állapot – vállalom, mint a csigák
A mészkőlerakódást, a tekervény rendjét,
Vagy a tapogatókon mért veszedelmet . . .

(Azon az avar síron a füvek énekelnek!)